ఈ వారం కథ

కుక్క బ్రతుకు

డా॥ చల్లా రాధాకృష్ణశర్మ

"భౌ, భౌ.."

సింహగర్జనంలాంటి ఆ అరుపు కనక వినిపించకపోతే, గేటు తెరిచి నేను సరాసరి లోపలికి వెళ్లివుండేవాణ్ణి. ఆ తర్వాత నా పరిస్థితి ఎలా వుండేదో యేమిటో! ఆ అరుపే అంత భీకరంగావుంటే, మరి అది మీదపడితే... గ్రామ సింహమని ఎవరు పేరు పెట్టారోగాని, తగిన పేరు. ఆ బొచ్చు కుక్క వంటిదాన్ని చూసి పేరు పెట్టి వుంటారు. ఇంతకూ "కుక్కవుంది జాగ్రత్త" అనే బోర్డు గేటుకి తగిలించివుండొద్దు....

"భౌ, భౌ..."

నావేషం చూడగానే నేనెవరో కొత్త మనిషని అది యిట్టే పసిగట్టింది. అందుకే కాబోలు భయంకరంగా అరవసాగింది.

"టైగర్, టైగర్.." లోపల్నుంచి కేక వినవచ్చింది. అంతేపులికాస్తాపిల్లి అయింది! తోక ఆడించుకుంటూ అది వరండాలోకి వెళ్లి ముంగాళ్ల మీద కూర్చుంది. ఆ భంగిమలో ఎంత ముద్దుగావుందని! దాని భీకర రూపంగాని, అరుపుగాని నన్ను భయపెట్టలేదు. కుక్కను గురించి యిప్పుడెవరైనా వ్యాసం రాయమంటే, కుక్కవున్న యింట్లో కాలింగ్ బెల్ అవసరంలేదు.. ఇదే మొదటి వాక్యమవుతుంది.

నేను కలుసుకోవాలనుకున్న పరశురామయ్యగారు లోపల్నుంచి వరండాలోకి వచ్చారు. యజమానిని చూడగానే ఆ కుక్కకెంత సంతోషం. ఉత్సాహం! ఆయన మీదపడింది. "టైగర్ లోపలికి పో" అనగానే తన యజమానికేం భయం లేదనుకుని కాబోలు అది లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. కుక్కవున్న చోట యజమాని నిర్భయంగా సంచరించవచ్చు.... ఇది నా వ్యాసంలో రెండో వాక్యం.

"రండి, రండి" అంటూ ఆయన వరండాలో ఒక కుర్చీ చూపించారు. కూర్చున్నాను. ఇప్పుడే వస్తానంటూ ఆయన లోపలికి వెళ్లి రెండు నిమిషాలలో తిరిగివచ్చి నా ముందు కూర్చున్నాడు. పెంచుతున్న కుక్కలా, ఆయన మాటా ఆకృతి గంభీరంగా వున్నాయి. షష్టిపూర్తి చేసుకున్నా దృఢందంటారు చూడండి. అలా అయింది నా పని. మానాన్నగారు షుగర్ పేషంట్, రెండు పూటలా నేను వాకింగ్ చెయ్యడం చాలా మంచిదని మా డాక్టరుగారు సలహా యిచ్చారు. ఏమిటో ...అలా చెయ్యలేకపోతున్నాను..."

ఆయన నవ్వాడు. "నేనూ షుగర్ పేషంట్ నేనండీ...కుక్కవంకతో నేను రెండువేళలా కొంత దూరమైనా నడిచి వస్తాను. లేకపోతే అశ్రద్ధ చేసేవాణ్ణేమో..." కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా కాబోలు కుక్కవంక చూశాడు.

ఇప్పుడు నేనంటే ఆ కుక్కకి భయం తగ్గినట్టుంది. నా వద్దకు వచ్చి కూర్చుంది. నాకు మాత్రం దాన్నిచూస్తే యింకా హడలే!

"చాలా మంచిదండి. ఏమీ చెయ్యదు. కొత్త తీరిపోతే దగ్గరికి వస్తుంది. అది దగ్గరుంటే వేరే కాలక్షేపం ఏమీ అక్కర్లేదు..కాని దానికేమన్నా అపకారం చేస్తే మాత్రం చచ్చినా వూరుకోదు. మహా కసి!"

"అలాగే వుండాల్లెండి"

"మాటల్లో పడిపోయి మీరెందుకు వచ్చారో అడగడం మరిచిపోయాను. ఏమీ అనుకోకండి...'"

"మరేం లేదు..." అంటూ నేను వచ్చిన విషయం వివరంగా మనవి చేశాను. సావధానంగా విన్నాడు.

"నాకు చేతనైన సహాయం చేస్తాను. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి.

నాకు కొండంతధైర్యం వచ్చింది. నేను వచ్చినపని చాలావరకు అయినట్టే అనిపించింది. పైకే గంభీరుడు. వెన్నలాంటి మనస్సు అనుకున్నాను. "మీరు అనుజ్ఞయిస్తే వెళ్లొస్తాను" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాను.

"మీకు తీరిక వున్నప్పుడల్లా వస్తూ పోతూ వుండండి.... నాకూ పొద్దుగడుస్తుంది. ఒరటరివాణ్ణి గదండీ.."

"అలాగే లెండి".

నేను గేటుదాటి వీధిలోకి వచ్చాను.

ఆయన వరండాలో నుంచునే నావైపు చూస్తున్నాడు. కాని ఆ శునకం! నా వెనకాలే గేటుదాకా వచ్చి తర్వాత లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

వచ్చి. "మీకు హాళ్ల అబ్బాయిగారి అడ్రస్సు కావాలా?" అడిగింది.

"పూర్వం యిక్కడో కుక్క వుండాలి. ఎక్కడా కనిపించటంలేదు..."

"అదా! ఆయన బొంబాయికి వెళ్లిన తర్వాత దాన్ని చూసేవాళ్లెవరూ లేకపోయారు. ఆయనకి ఆ కుక్కంటే ప్రాణం..."

"అందుకే అడిగా, ఏమయిందా అని".

"మేము ఈ యింట్లోకి వచ్చిన కొత్తల్లో అది గేటుపక్కనే పడుకునేది. అప్పుడప్పుడు యింత పడేస్తూవుండేవాళ్లం. మేమేమో అవన్నీ తినం....అన్నం మెతుకులు తినమంటే పాపం అదెలా తింటుంది? చిక్కడం మొదలెట్టింది. చూస్తే జాలివేసేది...

"సింహంలాంటి కుక్క ....చాలినంత ఆహారంలేకపోతే మనిషైనా అంతే..."

"అవును...అప్పుడప్పుడు వరండాలోకి వచ్చి కుర్చీవంక చూసేది!"

"యజమానిపట్ల కుక్కకున్న విశ్వాసం మనకు లేదంటే నమ్మండి..."

"మీరన్నది అక్షరాలా నిజం! పరశురామయ్యగారంటే వాళ్లబ్బాయికి అంత గౌరవభావం లేదని చెప్పుకుంటారు, మా పొరుగువాళ్లు..."

ఆవిడ మాటకు అడ్డుతగిలి నేను ఇంతకూ ఆ కుక్క ఏమయిందంటారు? అని అడిగాను.

"అది వీధి కుక్కలతో తిరగడం మొదలెట్టింది. వీడ పట్టింది కాబోలు. తుంటరి పిల్లలు రాళ్లతో కొట్టసాగారు..."

పరశురామయ్యగారి వద్ద వున్నప్పుడు మహారాజులా బతికింది. అదంటే అప్పుడు చూసేసరికి కడుపు తరుక్కుపోయింది.

"బాబ్బాబు, అదుగో కనిపిస్తోందే ఆ బొచ్చుకుక్క... అది మాదే... దాన్ని విడిచి పెట్టండి. మీకు పుణ్యముంటుంది" అర్థించాను.

"లైసెన్సుచూపించండి" అన్నాడు బండివాడు అధికార స్వరంతో.

నా నోరు కట్టేసినట్టయింది.

"పిచ్చి కుక్కల్ని పట్టుకోవడం లేదంటూ మీలాంటి పెద్దమనుసులేఫిర్యాదు చేస్తారు. పట్టుకుంటే యిడిచిపెట్టమంటారు. ఎలా సచ్చేది మీతో..." అంటూ బండి తోలుకుపోయాడు.

అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ నేను వెనక్కి తిరిగివచ్చాను. ఆరోజంతా నా మనస్సేమీ బాగాలేదు. కనకపు సింహాసనం మీద కూర్చున్న ఆ శునకం యిప్పుడెక్కడ వుందో! జీవితమంతా సేవాదృష్టితోనే గడిపింది కాబట్టి దానికి స్వర్గప్రాప్తి కలిగి వుంటుంది!

పది పదిహేనురోజులు కాలప్రవాహంలో కలిశాయి. వున్నట్టుండి ఒకరోజు రాత్రి పూట పరశురామయ్యగారు ప్రత్యక్షమయ్యారు. ఏనుగులాంటి మనిషి పీనుగులా కనిపించారు. ఆయన పెంచిన శునకంలా.

"రండి రండి. మిమ్మల్ని చూసి చాలా రోజులయింది...." పెద్ద దిక్కుని చూసిన అనుభూతి కలిగింది. ఆయన్ని భోజనం చేసి వెళ్లమని సవినయంగా కోరాను. అందుకు సమ్మతించినందుకు నేను ఏనుగెక్కినంతగా సంతోషించాను.

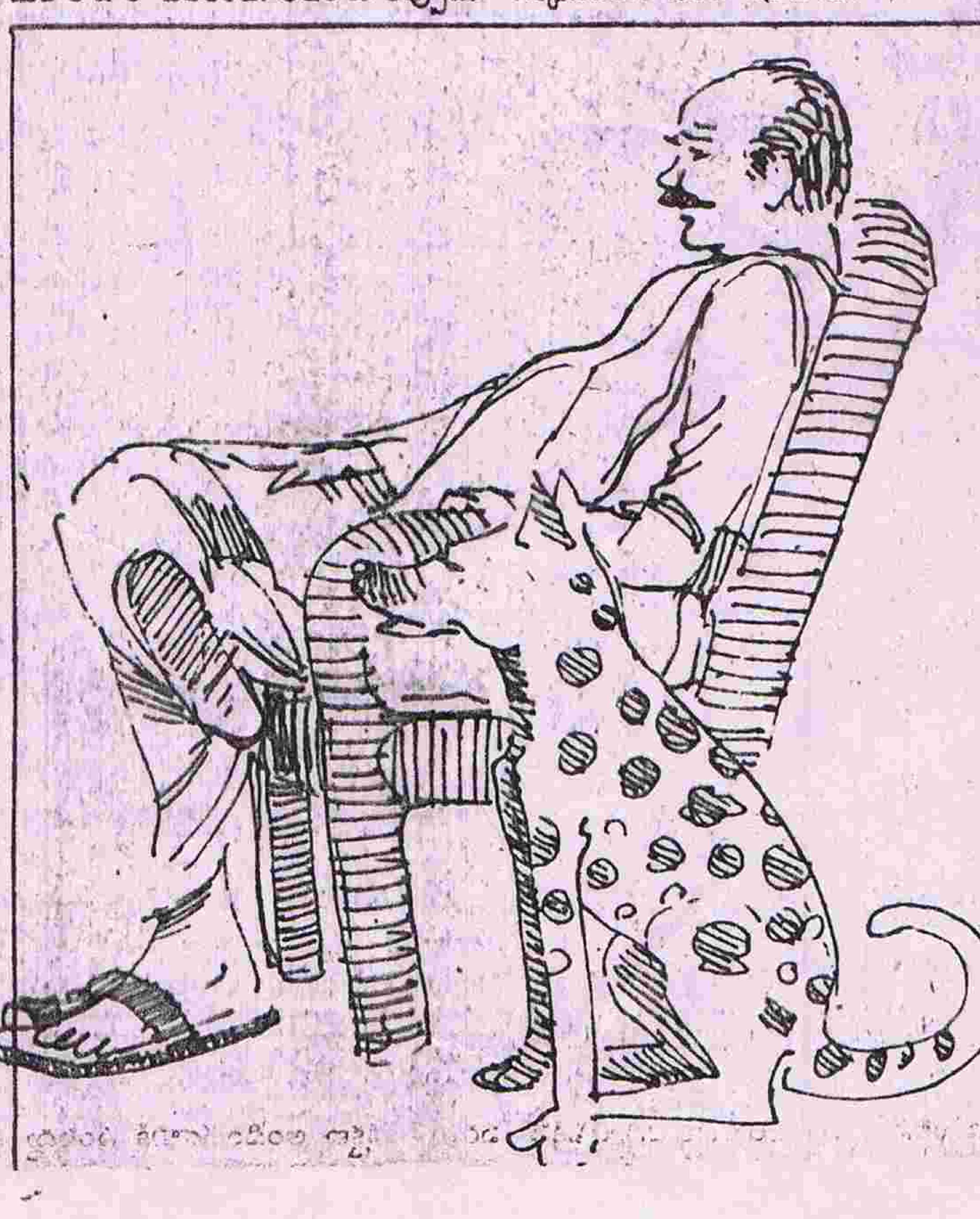

[illegible]యిడుగా కనిపించాడు.

వెంటనే వచ్చిన పని ముచ్చటించడం బాగుండదనుకుని "మీరు చిన్నప్పుడు బాగా బస్కీలూ అవీ చేసినవారుగా కనిపిస్తున్నారు..." అన్నాను.

ఆయన పెద్దగా నవ్వాడు. చిన్నప్పుడేమిటండీ. మొన్న మొన్నటిదాకా బస్కీలు తీసేవాణ్ణి...ఇప్పుడు మానేసి. ఒక్క ఆదివారం ఉదయం మాత్రం సూర్య నమస్కారాలు చేస్తున్నాను" ఆయన మాటలో అంత కరుకుదనం కనిపించకపోయినా గంభీరవదనంలో మాత్రం మార్పులేదు.

ఇంతలో తోక ఆడించుకుంటూ వచ్చి. కుక్క ఆయన పాదాలచెంత కూర్చుంది. స్వామిభక్తికి శునకం నామాంతరం అని మూడో వాక్యం రాసుకోవాలనిపించింది. టాబ్బు పక్కటేబులోంచి ఆయన రెండు బిస్కెట్లుతీసి దానిముందుంచాడు. అదంటే ఎంత ప్రేమ! వున్నట్టుండి ఆయన అన్నాడు. "చిన్నప్పుడు మా అబ్బాయికి నేనంటే చాలా ప్రేమ. గౌరవం..." ఆయన మాట ఇందాకటిలా గంభీరంగా లేదు. నూతిలో గొంతుకలా వినిపించింది. నేను కొంచెం నిర్ఘాంతపోయాను. అది స్వవిషయమే అయినా ఆయనపట్ల సానుభూతి చూపాలనే వుద్దేశం కలిగింది.

"సెంట్రల్ గవర్నమెంటు వుద్యోగం చేస్తూ మీ అబ్బాయిగారు బొంబాయిలో వున్నట్టు విన్నాను..."

"పెద్ద వుద్యోగంలోనే వున్నాడు. మొన్ననే మా కోడలు కూడా ఏదో కంపెనీలో చేరినట్టు తెలిసింది..."

"అంటే మీకు తెలపలేదన్నమాట!" నాలిక కొరుక్కున్నాను. ఎందుకన్నానా అనిపించింది. ఆంతరంగిక వ్యవహారాల్లో తలదూర్చడం నాకిష్టంలేనివనే. కాని ఆయన్ని చూస్తే అడగాలనిపించింది.

ఆయన నన్ను పరీక్షగా చూశాడు. కాళ్ల వద్దకూర్చున్నకుక్క ఆయన వంక అదోలా చూసింది. ఒక్క నిమిషం మీరలాగే కూర్చోండి - అంటూ ఆయన కుక్కని గేటు పక్కకి తీసుకువెళ్లాడు. రెండు మూడు నిమిషాలయిన తర్వాత వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. "ఈ కుక్క వుంది చూశారూ! ప్రస్తుతం నాకిదే తోడు నీడ. రాత్రిళ్లు కూడా నా పక్కనే పడుకుంటుంది. పక్కని పాడుచెయ్యదు...వెళ్లాలంటే నావంక చూస్తుంది. అప్పుడు అవతలకి తీసుకువెడతాను. అంతమంచిది! అది దగ్గర లేకపోతే నాకుతోచదు. పొద్దునా సాయంకాలం వీధిలోకి తీసుకువెళ్లి అటూ యిటూ తిప్పాలి. ఏకారణంవల్లనైనా తిప్పలేదనుకోండి. అప్పుడు ధుంపతెంపేస్తుంది..."

"నాకంటె మీ కుక్కే నయమండీ.."

"అబ్బే. అదేం మాటండీ!"

"ఈ మధ్య నాకు హై బిపి వ్యాధులు వచ్చాయి. సిరి అబ్బకపోయినా చీడ అబ్బిం

కుక్కబుద్ధి అంటూ మనం సాధారణంగా కుక్కలోని చంచల స్వభావాన్ని పరిహసిస్తాము. మనం మహా అచంచలంగా వున్నట్టు! నాకాక్షణం మానవతావాది అయిన వేమన చెప్పిన పద్యం గుర్తుకి వచ్చింది. గుణహీనుడైన నరుడికంటే కుక్కే కొంచెం మేలు. ఆయన దృష్టిలో.

కుక్కకు నరుకంటే గుణము గల దాకింత.

నరుడు యెంచి చూడ ధరణియందు
కుక్కకంటెకీడు - గుణహీనుడై యున్న
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ.

ఆ తర్వాత రెండుమూడుసార్లు కుక్కను వెంటబెట్టుకుని వెడుతున్న పరశురామయ్యగారిని చూశాను. ముక్తసరిగా మాట్లాడుకున్నాం. ఆయన మాట సహాయంవల్ల నేననుకున్న పని నెరవేరింది. మూడు నెలల తర్వాత.

కృతజ్ఞత చెప్పాలని ఒకనాటి వుదయం ఆయనింటికి వెళ్లాను. పెద్దల్ని కలుసుకునేటప్పుడు వట్టి చేతులతో వెళ్ళడం భావ్యంకాదనుకుని ఒక డజను ఆపిల్‌పండ్లు తీసుకువెళ్లాను.

గేటు బార్లగా తెరచివుంది. ఆశ్చర్యపోయాను. ఆయనుంటే గేటు మూసివుండేది. భౌభౌ శబ్దం వినిపించివుండేది. నా మనస్సు కుక్కమీదకు పోయింది. దానికేమన్నా చీడ గీడ పడితే వదిలేశారా!

సందేహిస్తూనే వరండా సమీపించాను.

"మీ కెవరు కావాలి?" నడివయస్సులో వున్న ఒకామె ప్రశ్నించింది.

"పరశురామయ్యగారున్నారా?"

"ఈ కుర్చీలో కూర్చోండి" అంటూ ఒక పేముకుర్చీ చూపించి ఆమె లోపలికి వెళ్లింది.

ఆయన తాలూకు బంధువులెవరో వచ్చివుంటారనీ, ఆయన లోపల ఏదో పనిలో వుండివుంటారనీ అనుకున్నాను. కుక్క ఏమయినట్టు? అది లేకుండా ఆయన వుండలేడు మరి!

"పరశురామయ్యగారి అబ్బాయి యీ యిల్లు అమ్మేసి బొంబాయిలోనే సెటిలయ్యారు. ఇల్లు మేము కొనుక్కున్నాం". ఒక ముసలావిడ గబ గబ చెప్పి లోపలికి వెళ్లబోయింది.

"రిజిస్ట్రేషన్ అయిందా?"

"మొన్ననే అయింది".

"అయితే పరశురామయ్య గారు రాలేదా?"

"ఇల్లు వాళ్ల అబ్బాయిగారిపేరుతో వుంది. ఆయనే వచ్చి రిజిస్ట్రేషన్‌వ్యవహారం చూసుకువెళ్లారు..." అంటూ ఆమె లోపలికి వెళ్లింది.

కుక్క ఏమయినట్టు? ధ్యాస అంతా దానిమీదేవుంది. నేనింకా అక్కడే వుండడంచూసి ఆ ముసలావిడ మళ్లీ బయటకి

అందరికీభయమే... అంటూ వీధిముఖం చూశాను.

ఆవిడ ఏమనుకుందో ఏమిటో ముసలితనం వచ్చేసరికి యిప్పుడందరికీ భయపడాల్సివస్తోంది. గొణుక్కుంటూ లోపలికి వెళ్లింది.

నేను గేటుదాటి వీధిలో పడ్డాను. నా మనస్సంతా ఆ బొచ్చుకుక్కమీదే వుంది. పాపం సింహంలాంటి కుక్క చిక్కిపోయిందా. చీడపట్టిందా. రాళ్ల దెబ్బలు తిందా... అదిప్పుడు ఎక్కడుందో?

రెండు నెలలు గడిచాయి.

ఒకరోజు వుదయం నేను వాకిట్లో మల్లెపందిరికింద కూర్చుని భాగవత పద్యాలు నెమరువేసుకుంటున్నాను. కుక్కల అరుపులు వినవచ్చాయి. మందార మకరంద మాధుర్యాన్ని చవిచూస్తున్న మనస్సు కాస్తా నోరులేని ఆ జీవాలమీదికి మళ్లింది. వీధిలోకివెళ్లి చూద్దునుగదా వీధి కుక్కల్ని ఎక్కడికో తీసుకువెడుతున్న బండి కనిపించింది. ఆ కుక్కవుందేమో...సరిగ్గా పరశురామయ్యగారి కుక్క నాకు దర్శనమిచ్చింది.

కాళ్లు కడుక్కుంటూ ఆయన మా కుక్కను మీరీమధ్య చూశారా యెక్కడైనా" అని అడిగారు. జరిగిన సంగతి చెప్పలేక చెప్పాను.

మనస్సు విలపించింది కాబోలు. ఆయన కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. "మీరు నాకో సహాయం చెయ్యాలి" అన్నారు.

"అంతకంటేనా!"

"ఇక్కడే స్థిరపడాలనే వుద్దేశంతో మళ్లీ యీవూరొచ్చాను. ఎన్నాళ్లు బతికుంటానో నాకు తెలీదు. మా కుక్కను కుక్కల బండివాళ్లు లాక్కుపోయినట్టుగా. నేను పోయిన తర్వాత ఆ సంగతి కార్పొరేషనువాళ్లకి తెలపండి. వాళ్లే [illegible]న్ని వానులో తీసుకుపోతారు....".

ఇప్పుడు నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. ఒకప్పుడు సింహంలా బతికిన పరశురామయ్యగారి బ్రతుకు ప్రస్తుతం కుక్క బ్రతుకయిందా..." ఈ నిర్ణయానికి ఆయన ఎందుకు వచ్చినట్టు? చెట్టంత కొడుకున్నాడు. బోలెడు బలగముంది...ఆ విషయాలు అడగాలని అనిపించలేదు....

ఆడవారిమీద ప్రతి 7 నిమిషాలకొక అత్యాచారం!

ఆడవారి మీద జరుగుతున్న అత్యాచారాలకు అంతులేకుండా పోతోందని ఎవరైనా అంగీకరిస్తారు. ఇటీవల ఆడవారిమీద జరుగుతున్న హింసకు సంబంధించి ఒక నివేదికను భారత ప్రభుత్వమే చట్టసభకు సమర్పించింది. అందులోని వివరాలు వింటుంటే సిగ్గుతో తలదించుకోవలసి వస్తుంది. స్త్రీని పూజించమని చెప్పిన దేశం మనదేనా అన్న అనుమానం వస్తుంది. ప్రతి 54 నిమిషాలకు ఒకసారి ఈ దేశంలోని ఏదో ఒక ప్రాంతంలో ఒక స్త్రీ మానభంగానికి గురికాబడుతోంది. అంటే రోజుకు సగటున 27 మంది స్త్రీలు - వివాహితులు కావచ్చు. అవివాహితులు కావచ్చు. వయస్సులో ఉన్న వారు కావచ్చు. వయసు మళ్ళినవారు కావచ్చు - ఎవరైతేనేం - రేప్ చేయబడుతున్నారు. వెలుగులోకి రాని లెక్కలు కూడా చేర్చితే ఏమౌతుందో మరి.

రేప్ సంగతి పక్కనపెడితే ప్రతి 26 నిమిషాల కొకసారి మనదేశంలో ఎక్కడో ఒక చోట స్త్రీకి వస్త్రాపహరణం జరుగుతోంది. నగ్నంగా నడివీధుల్లో నడిపించిన సందర్భాలూ, సన్నివేశాలూ ఉన్నాయి. మర్మాంగాలలో రూళ్ళకర్రను దూర్చి హింసించిన సంఘటనలూ ఉన్నాయి. పోతే గంటా 42 నిమిషాల కొకసారి ఈ పవిత్ర భారతదేశంలో కట్నం చావు సంభవిస్తోంది. ప్రతి 43 నిమిషాలకొకసారి ఏదో ఒక మహిళను బలవంతంగా ఎత్తుకెళ్ళడం కాని, దాచి పెట్టడం కాని చేస్తున్నారు.

కాగా ప్రతి 51 నిమిషాల కొకసారి ఏదో ఒక వనిత పురుషుల చేత ఏదో ఒక విధంగా టీజ్ చేయబడుతోంది. ఉద్యోగం చేస్తున్న మహిళలు కూడా ఈ ఈవ్ టీజింగ్‌కు గురౌతున్నారు. అసభ్యపద జాలంతో అశ్లీలంగా ప్రవర్తించే పురుషుల సంఖ్య రోజు రోజుకు ఎక్కువౌతోంది.

ఇక మహిళలమీద పురుషులు చూపిస్తున్న ప్రతాపం సంగతి చెప్పవలసి ఉంది. ప్రతి 33 నిమిషాలకొకసారి ఏదో ఒక స్త్రీ మగవాడి చేత దెబ్బలు తింటోంది. గర్భిణీ స్త్రీలను కూడా యిష్టమొచ్చినట్లు తన్ని పశువుల మాదిరి ప్రవర్తించే మగమహారాజులు లేకపోలేదు. ఈ లెక్కన ఆలోచిస్తే ప్రతి ఏడు నిమిషాల కొకసారి ఏదో ఒక విధంగా ఆడవారి మీద అత్యాచారం జరుగుతూనే ఉంది. ఈ లిస్టులో మొదటి స్థానం ఒరిస్సాది. మధ్యప్రదేశ్, ఉత్తరప్రదేశ్, మహారాష్ట్ర. ఆంధ్రప్రదేశ్, రాజస్థాన్, ఢిల్లీలలో కూడా ఈ నేరాలు అధిక సంఖ్యలో జరుగుతున్నాయి.

ప్రభుత్వమే ఈ లెక్కలు చూపిందంటే వాస్తవాలు యింకెంత అధ్వాన్నంగా ఉన్నాయో అని అనుకునే వారికి మనమేమీ సమాధానం చెప్పలేము. వ్యధను కలిగించే ఈ అత్యాచారాలను ఆపవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది.